

които учителят бѣ щипалъ и плѣскалъ прѣзъ своя даскалъкъ, сѣ се събрали сега подъ него-вия прозорецъ и виятъ. Отъ тѣхния вой и крѣсци се тресѣха джамоветѣ.

Учителятъ затвори книжката и скокна.

— Стига за днесъ! рече той на ученицитѣ си. — Такава буря се е разлюляла навънъ, че човѣшки гласъ не се чуе. И той разпусна момиченцата.

А момчето съ свирчицата бѣше вече далечъ по-срѣдъ село и се притаи подъ прозорцитѣ на голѣмата стая на селския ханъ, кждѣто Петъръ шивачътъ се готвѣше да свири на своето кларне танцове.

Ето Петъръ засвири тъкмо най-модната полка, а момчето взе да му приглаша, но съ половинъ тонъ по-ниско. И съ каквато ясностъ и отчетливостъ кларнето изкараше мотивътъ, съ сжщо такава го създаваше свирчицата, само че половинъ тонъ по-ниско, като се прилѣпваше къмъ кларнето като нѣкоя гладна пиявица.

Шивачътъ не можеше да се начуди, защо у него днесъ тѣй странно излиза свирната, чѣрвѣше се, пжхтѣше, ококорваше очи и надуваше бузи като въздушни кълба.

— Какво е туй отъ тѣбѣ? викаха дѣвойкитѣ. — Какъ свиришъ ти днесъ? Ухъ, че я карашъ фалшиво!

Петъръ шивача започна да духа още по-силно, но и свирчицата не се спираше и все тѣй силно свирѣше съ половинъ тонъ по-ниско.

Тогава всичкитѣ млади момци започнаха да се кикотатъ надъ Петра. Той цѣлъ помодръ, и отъ чернитѣ му коси течеше ей тѣй потъ и помада. Той се гърчеше и се извиваше въ своя синъ домашнотканъ костюмъ и червената кърпа съ точици, подобенъ на надутъ пуякъ. А кларнето свирѣше все фалшиво.

— Язъ свира вѣрно! Азъ знамъ, че не бъркамъ! викаше той съ сълзи на очи, и, най-сетнѣ, захвърли кларнето, но и гласътъ на свирчицата се чуеше вече далечъ въ гората.

Прѣдъ кжщата на учителката момчето спрѣ сжщо. Тъкмо въ туй врѣме тя пишеше статия „за народната музика и нейното значение.“ И момченцето засвири, като сжща музика.

Сѣкашъ цѣлъ оркестъръ изведнѣжъ гръмна подъ самия прозорецъ. Учителката съ викъ подскочи на стола.

— Какво е това? Какво е туй нѣщо? извика тя. — Истина, азъ различавамъ въ тоя звуковъ хаосъ нѣкакъвъ народенъ мотивъ! Но каква е тазъ хармония! Съчетание на звукове! Какво е туй нѣщо!

Тукъ момчето още по-вече усили. Звучитѣ растѣха, пѣха, ликуваха, сливиха се, валѣха като дѣждъ, въртѣха се като вихръ... Учителката не можѣ да доседи на мѣстото.

— Това грѣба да се изслѣдва! провикна се тя и изтърча отъ кжщи, но видѣ само крайцеца на пе-

титѣ на момчето, което изчезваше въ гората. Тя се спусна слѣдъ него.

Вѣтрътъ духаше все по-силно и по-силно. Развилнѣ истинска буря.

Момчето свирѣше съ все гласъ задъ храстето и учителката се упжти за тамъ, но музикантътъ вече бѣше задъ едно дърво и издаде три силни тржбни сигнала.

Тя се спусна като вихръ по тия звуци!

Но момчето имаше по леки отъ нейнитѣ крака, и учителката чу само негдѣ надалечъ глухо брѣмчене отъ контрабасъ¹⁾. Запжхтяна, тя се спусна на-тамъ по сухата шума, по строшенитѣ отъ дървета-та клони.

Тя се прѣпъваше о камънитѣ, цапаше по водитѣ, а звучитѣ на свирчицата се губѣха все по-далечъ и по-далечъ и, най-сетнѣ, се загубиха въ далечината, като звѣнъ отъ струна на цигулка, който учителката вече не можеше да долови.

Тя присѣдна на земята, потривайки натъртеното си колѣно, слѣдъ туй се повлѣче, покуцвайки, за къмъ дома, — да довършва своята статия за народната музика.

Момчето се върна у дома при родителитѣ си въ прѣкрасно настроение. Странитѣ му горѣха, очитѣ му лѣщѣха, а устнитѣ му се усмихваха.

— Ти какво си тѣй радостенъ? запита майката.

— Е, рече бащата, влизайки въ стаята, — ще ли си сберешъ скоро ума, че да ставашъ вече кондураджия?

— Най-първо азъ ще ви посвирия още веднѣжъ на васъ, татенце и мамичко! отвѣрна момичето и нагласи свирчицата. — А пжкъ вие потанцувайте като въ деня на годѣвката ви.

— Да танцуваме ли? извика бащата. — Имаме ли врѣме, мислишъ? Работа, работа — ето цѣлия нашъ животъ!

Но момчето вече почна валсъ, сжщия, подъ чинито звуци бащата и майката сж танцували въ чудната лѣтна вечеръ, когато Ана се съгласи да стане жена на Ларса.

Звучитѣ се разнасяха ту весело, ту тжжно, прѣхайки на границата между скръбта и блаженството. Замириса на брези, замириса на лѣтна топлинка, запалиха се лѣтно-нощнитѣ звѣзди...

Звучитѣ примамваха, галѣха, омайваха... Ларсъ остави на страна ботушгѣтъ, който се готвѣше да кърпи. Ана остави на страна ведрото.

И ето, старцитѣ си подадока единъ другъ ржка и се уловиха да танцувагъ. Отпърво стжпкитѣ имъ бѣха неувѣрени, движенията имъ бавни и несржчни, но звучитѣ ги възбуждаха, даваха имъ крилѣ, и колкото по-нататѣкъ отиваше работата, толкова по-жива и по-жива ставаше.

¹⁾ Инструментъ, подобенъ на цигулка, но 5 пжти по-голямъ, съ дебелъ струни, които издаватъ дебели басови звуци.